

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 161/2022-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov o návrhu navrhovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti rozhodnutiu Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/156/21/K z 13. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/156/21/K z 13. októbra 2021 **p o t v r d z u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Návrh navrhovateľa a skutkový stav veci

1. Navrhovateľ sa návrhom doručeným ústavnému súdu 25. februára 2022 domáha preskúmania rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) č. VP/156/21/K z 13. októbra 2021 vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Žiada zrušiť napadnuté rozhodnutie a vec vrátiť výboru na ďalšie konanie.

2. Z návrhu a jeho príloh, ako aj vyžiadaného spisu výboru (sp. zn. 156/21/K, pozn.) vyplýva, že uznesením výboru č. 900 z 22. júna 2021 (ďalej len „uznesenie o začatí konania“) sa začalo proti verejnému funkcionárovi – navrhovateľovi ako bývalému členovi predstavenstva [REDACTED], a bývalému podpredsedovi predstavenstva [REDACTED], ktorý bol z verejných funkcií odvolaný 30. septembra 2020 a ktorý vykonával aj funkciu konateľ a v obchodných spoločnostiach [REDACTED], [REDACTED] – [REDACTED], ktorej sa vzdal 30. septembra 2020, konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“). Z napadnutého rozhodnutia výboru vyplýva, že navrhovateľ sa k uzneseniu o začatí konania nevyjadril.

3. Vo veci navrhovateľa výbor rozhodol napadnutým rozhodnutím z 13. októbra 2021 tak, že navrhovateľ tým, že nepodal oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov

(ďalej len „oznámenie“) v lehote ustanovenej v ústavnom zákone, porušil povinnosť vyplývajúcu z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona (oznámenie za rok 2020 mal podať do 30. apríla 2021, ktoré do rozhodnutia nepodal), za čo mu výbor s poukazom na čl. 9 ods. 10 písm. a) v spojení s čl. 9 ods. 16 ústavného zákona uložil pokutu v sume 4 453,36 eur.

4. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 161/2022-16 zo 17. marca 2022 prijal v celom rozsahu na ďalšie konanie návrh navrhovateľa podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Argumentácia navrhovateľa

5. Proti napadnutému rozhodnutiu podal navrhovateľ tento návrh, v ktorom argumentuje:

a) výbor sa dopustil porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, keď nesprávne zistil skutkový stav veci, na základe čoho následne nesprávne určil výšku pokuty;

b) námietku proti nesprávne zistenému skutkovému stavu veci, resp. nesprávne uloženej výške pokuty nemohol uplatniť skôr, keďže o výške pokuty sa dozvedel až zo samotného napadnutého rozhodnutia;

c) došlo u neho k omylu, keď sa domnieval, že pokiaľ nebol celý rok vo funkcii verejného činiteľa, jeho povinnosťou je podať len oznámenie v zmysle čl. 8 ústavného zákona. Rozumie tomu, že neznalosť zákona neospravedlňuje, avšak tvrdí, že interpretácia čl. 7 ústavného zákona nebola jasná, a teda po jej „vyjasnení“ si povinnosť splnil. Uvádza, že „*sám bol obeťou dezinterpretácie ustanovení zákona*“ súvisiacej s viacnásobným novelizovaním ústavného zákona, začleňovaním a vyčleňovaním osôb z jeho pôsobnosti a jeho „*jasne diskriminačným charakterom*“ je udeľovanie sankcií síce zákonné, ale „*zbytočné*“ a neprimerané. V konkrétnosti uvádza, že dezinterpretácia sa mala týkať aj čl. 5 ústavného zákona, v súvislosti s čím mu malo byť dané na podpis vzdanie sa odmeny za výkon funkcie, ktoré je podľa neho neplatným právnym úkonom. Výbor má podľa jeho názoru povinnosť správne určiť výšku sankcie, čo znamená, že mal do ročného príjmu navrhovateľa (na účel výpočtu pokuty, pozn.) započítať aj odmenu, ktorá mu takto (na základe už popísaného vzdania sa odmeny, pozn.) nebola vyplatená. Výborom uložená pokuta mala byť podľa jeho argumentácie teda v skutočnosti vyššia. Poukazuje na to, že výbor vzal do úvahy len tú odmenu, ktorú navrhovateľ poberal, avšak už nebral do úvahy odmenu, ktorá mu skutočne patrila. Takýto postup výboru je podľa jeho tvrdenia svojvoľnou aplikáciou „*novely ústavného zákona č. 357/2004 Z.z.*“;

d) v súvislosti s výkonom jeho verejnej funkcie člena predstavenstva bol diskriminovaný (poukazuje na odlišné zaobchádzanie vo vzťahu k vzdaniu sa nároku na odmenu, pozn.), čo považuje (okrem iného, pozn.) za dôsledok znenia právnej úpravy, čím bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 12 ods. 2 ústavy, čo je spojené aj s čl. 20 ods. 1 ústavy, a následne bola aj nesprávne uložená pokuta.

6. K neposkytnutiu vyjadrenia k uzneseniu o začatí konania argumentuje, že mu v rámci elektronickej schránky nebola doručená notifikácia o došlej pošte, a teda o takto doručovanom dokumente v rozhodnom čase nevedel.

III.

Vyjadrenie výboru a replika navrhovateľa

III.1. Vyjadrenie výboru:

7. Výbor sa prostredníctvom svojho predsedu podaním č. VP/156/21/K z 29. marca 2022 vyjadril osobitne k jednotlivým tvrdeniam navrhovateľa. Vo vzťahu k námietke o výške uloženej pokuty uviedol, že na účel zistenia príjmu navrhovateľa v rozhodnom období si vyžiadal informácie od povinného subjektu v zmysle čl. 9 ods. 15 ústavného zákona (listami z 3. novembra 2021, pozn.), ktorý mu listom p [redacted] predsedu [redacted] [redacted], č. Z-H-00001279/2021 z 15. novembra 2021 oznámil, že ročný príjem navrhovateľa, bývalého člena predstavenstva [redacted] [redacted], za rok 2020 za výkon verejnej funkcie bol vo výške 53 440,38 eur. Výbor konštatoval, že v predmetnom liste bol zároveň informovaný o tom, že za verejné funkcie bývalého podpredsedu predstavenstva [redacted] [redacted], a bývalého konateľa v obchodných spoločnostiach [redacted], [redacted] [redacted] – [redacted], navrhovateľ nepoberal žiadnu odmenu. Pri určení výšky pokuty tak vychádzal z príjmu, ktorý navrhovateľ poberal v roku 2020 za funkciu člena predstavenstva [redacted] [redacted] [redacted]. Poukázal na to, že túto skutočnosť zdôraznil aj v napadnutom rozhodnutí takto: „*Pokiaľ sa však týka uloženia výšky uloženia pokuty, výbor vychádzal pri jej výpočte z príjmov, ktoré mal verejný funkcionár z funkcií, z ktorých bol odvolaný.*“ Výbor uviedol, že *de facto* išlo o príjmy z funkcie bývalého člena predstavenstva [redacted] [redacted], a bývalého podpredsedu predstavenstva [redacted]. Vzhľadom na to, že v ostatných prípadoch sa navrhovateľ vzdal funkcií konateľa, výbor by nepristúpil k zarátaniu týchto odmien, ani keby navrhovateľ za tieto funkcie nejakú odmenu poberal, keďže pri nich dochádza *de iure* k zastaveniu konania podľa čl. 9 ods. 13 ústavného zákona.

8. Ku konštatovaniu navrhovateľa o neplatnosti úkonu vzdania sa odmeny za výkon funkcie výbor upozornil, že pre konanie vo veci porušenia čl. 7 ods. 1 ústavného zákona nie je predmetné tvrdenie takým, ktoré by výbor zaväzovalo k iným krokom v rámci konania, než tým, ktoré učinil a na základe ktorých rozhodol. Poukázal pritom na iné právne inštitúty podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, ktoré mohol navrhovateľ uplatniť a dovolať sa tak tvrdenej neplatnosti právneho úkonu. Výbor uviedol, že vychádzal z dôkazov, ktoré preukazovali príjem navrhovateľa, pričom nemohol mať vedomosť o tom, že navrhovateľ sa cítil byť na svojich právach poškodený zo strany dotknutých subjektov, pričom vo svojom návrhu ani nepreukázal dôkaz o tom, že by sa tejto tvrdenej neplatnosti domáhal. Zároveň konštatoval, že nemá kompetenciu na preverenie a posudzovanie zmluvných dojednaní či jednostranných právnych úkonov zo strany verejných funkcionárov voči ich nominujúcim či ustanovujúcim subjektom. Výbor rezumoval, že pri určovaní pokuty postupoval podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) v spojení s čl. 9 ods. 16 ústavného zákona podľa spoľahlivo zisteného stavu, ktorý mu bol preukázateľne doložený.

9. Výbor ďalej argumentoval, že ak navrhovateľovi nebola započítaná odmena, na ktorú mal podľa jeho názoru nárok, nemôže to ísť na ťarchu výboru a už vôbec nejde o porušenie čl. 46 ústavy.

10. K namietanej diskriminácii výbor konštatoval, že uplatnenie tejto námietky až v čase podania návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru v zmysle čl. 10 ods. 2 ústavného zákona na ústavnom súde je neopodstatnené a nemalo by sa o ňom ani rozhodovať, keďže ten, kto mal

navrhovateľa diskriminovať, nie je účastníkom konania (dotknuté subjekty, ktoré mali podľa slov navrhovateľa uviesť do omylu). Takto tvrdenú nezrovnalosť mal navrhovateľ podľa výboru namietat' proti subjektom, ktoré podľa jeho názoru k nemu mali pristupovať v rozpore so zásadou rovného zaobchádzania, resp. na všeobecnom súde Slovenskej republiky.

11. Výbor sumarizoval, že navrhovateľ porušil ustanovenia ústavného zákona tým, že nepodal oznámenie v zmysle čl. 7 ods. 1 ústavného zákona riadne a včas, pričom túto skutočnosť vo svojom návrhu ani nenamietal. Podľa názoru výboru bol teda sankcionovaný v súlade s ústavným zákonom a na základe dostatočne zisteného skutkového stavu. K navrhovateľom namietanému diskriminačnému charakteru ústavného zákona výbor uvádza, že nie je oprávnený hodnotiť legislatívnu kvalitu ústavného zákona.

12. K argumentácii navrhovateľa o neposkytnutí vyjadrenia k uzneseniu o začatí konania, keďže mu do elektronickej schránky nebola doručená notifikácia o došlej pošte, a teda o takto doručovanom dokumente v rozhodnom čase nevedel, výbor uviedol, že oznámenie o začatí konania doručoval navrhovateľovi do jeho aktivovanej osobnej elektronickej schránky (rc://sk/630318734l_hricovsky_marius) vedenej pod jeho rodným číslom prostredníctvom ÚPVS, pričom portál potvrdil, že daný dokument mu bol doručený 27. augusta 2021. Výbor upriamil pozornosť na to, že prostredníctvom elektronickej schránky mu doručoval aj rozhodnutie o uložení pokuty, ktoré prevzal, t. j. navrhovateľ prevzatím tohto dokumentu (rozhodnutie) potvrdil. Výbor konštatoval, že argumentácia navrhovateľa je zrejme účelová a snažil sa ňou svoju nedôslednosť v kontrole došlej pošty pripísať ako bremeno na ťarchu výboru a elektronickému systému.

III.2. Replika navrhovateľa:

13. K vyjadreniu výboru zaujal na základe výzvy ústavného súdu stanovisko aj navrhovateľ. Tento zotrval na svojej doterajšej argumentácii prezentovanej v obsahu svojho návrhu. Nad rámec tvrdení v ňom obsiahnutých poukázal na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 356/2021-28 z 20. októbra 2021 v súvislosti s tvrdením, že na tento druh konania sa použijú princípy správneho trestania. Navrhovateľ uviedol, že medzi ne patrí aj náležité zistenie skutkového stavu. Argumentuje, že zatiaľ čo on nie je orgán verejnej moci, výbor ním je, z čoho vyplýva aj istá zodpovednosť (vrátane zodpovednosti za náležité zistenie skutkového stavu). Navrhovateľ zároveň konkretizoval svoju námietku v súvislosti s diskrimináciou tak, že táto vyplýva zo samotného znenia ústavného zákona, ktorý novelou ústavného zákona č. 469/2019 Z. z. zaviedol princíp nerovnakého zaobchádzania *«tým, že pre osoby v rovnakej funkcii, s rovnakou zodpovednosťou a rovnakými kompetenciami zaviedol nerovný prístup zavedením dodatočných povinností (vrátane pokút) a to nie na základe rasy, pohlavia, veku či sexuálnej orientácie ale na základe úkonu „nominácie“»* do funkcie, ktorá nezakladá vznik funkcie, ale *„vznik funkcie je rovnaký v zmysle platných Stanov spoločnosti pre všetkých členov štatutárneho orgánu bez ohľadu na to, kto osobu nominoval“*. Vo všeobecnosti k plneniu jeho povinností v zmysle ústavného zákona uviedol, že cieľom výboru by malo byť prijímanie zákonov nespôsobujúcich interpretačný chaos. Argumentuje, že v zmysle tzv. testu diskriminácie a) bol v porovnateľnej situácii ako *„nominanti súkromných vlastníkov“*, b) bolo s ním odlišne zaobchádzané *«na základe zakázaného dôvodu, ktoré spočíva „v inom postavení“ na účely čl. 12 ods. 2 Ústavy (bol nominantom štátu, ktorý bol jediný dôvod odlišného zaobchádzania s ním v porovnaní s inými nominantmi)»*, c) vznikla mu ujma uplatnením ústavného zákona a d) odlišné zaobchádzanie nebolo možné objektívne ospravedlniť *„(svojevôľa pri nútení navrhovateľa ku vzdaniu sa nárokov na odmenu)“*. V závere navrhovateľ uzatvoril,

že diskriminácia má „pôvod v znení právnej úpravy“, ale prejavila sa až pri aplikácii, t. j. vyvodzovaní ústavnoprávnej zodpovednosti, a dopustil sa jej výbor.

IV.

Preskúmanie napadnutého rozhodnutia

14. Podstatou návrhu navrhovateľa je tvrdenie o nesprávnosti určenia výšky pokuty na základe nesprávne zisteného skutkového stavu a tvrdenie o diskriminácii v súvislosti s výkonom jeho verejnej funkcie člena predstavenstva (poukazuje na odlišné zaobchádzanie vo vzťahu k vzdaniu sa nároku na odmenu, pozn.), čo považuje (okrem iného, pozn.) za dôsledok znenia právnej úpravy.

15. Ústavný súd v súvislosti s konaniami vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu stabilne judikuje, že zmyslom a účelom ústavného zákona je zabezpečiť právny mechanizmus ochrany verejného záujmu pri výkone verejných funkcií spočívajúci v zamedzení vzniku rozporu osobných záujmov verejných funkcionárov s uvedeným verejným záujmom v súvislosti s výkonom svojej funkcie a predchádzať zneužívaniu verejnej funkcie, prípadne zneužívaniu postavenia s ňou spojeného na osobný prospech. Zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona (m. m. IV. ÚS 177/07, III. ÚS 141/2010, II. ÚS 188/2014).

IV.1. K námietke o nesprávnej výške pokuty:

16. Ústavný súd sa najskôr zaoberal navrhovateľovými námietkami uvedenými v bode 5 písm. a) až c) tohto uznesenia, k čomu v prvom rade uvádza, že konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je konaním *sui generis* upraveným ústavným zákonom, v rámci ktorého oprávnený orgán v konečnom dôsledku rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach verejných funkcionárov vyplývajúcich verejným funkcionárom predovšetkým z čl. 4 až čl. 8 ústavného zákona (m. m. III. ÚS 229/2017, II. ÚS 315/2018). V takomto konaní musí byť bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom alebo zákonom (čl. 9 ods. 6 ústavného zákona).

17. Ústavný súd už tiež judikoval, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov leží dôkazné bremeno primárne na dotknutom verejnom funkcionárovi (navrhovateľovi), ktorý, aby bol v konaní pred ústavným súdom úspešný, musí preukázať, že jeho konanie ako verejného funkcionára nebolo v rozpore s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona, teda že povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z tohto ústavného zákona neporušil, a preto nebol dôvod, aby bol sankcionovaný napadnutým rozhodnutím, ktorého súčasťou je spravidla aj pokuta (II. ÚS 125/2016, II. ÚS 787/2016, III. ÚS 632/2017, II. ÚS 183/2021).

18. V tomto kontexte je nutné uviesť, že navrhovateľ žiadnym relevantným spôsobom napadnuté rozhodnutie v časti odôvodnenia o porušení jeho povinnosti vyplývajúcej z ústavného zákona nespochybnil. V samotnom návrhu adresovanom ústavnému súdu, ako ani vo vyjadrení z 8. apríla 2022 nenamietal, že by si povinnosť, pre ktorú mu bola uložená pokuta, splnil, práve naopak, porušenie povinnosti priznal (s poukazom na nejasný výklad právnej úpravy), resp. v návrhu zároveň uviedol, že uložená pokuta mala byť vyššia. Vo veci navrhovateľa je teda nespornou práve skutočnosť, že k porušeniu povinnosti podľa ústavného zákona v jeho prípade došlo.

19. Ústavný súd uvádza, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov preskúmava aj správnosť výšky pokuty uloženej verejnému funkcionárovi (PLz. ÚS 1/2016).

20. Z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia výboru ústavný súd zistil, že pokuta za nesplnenie povinnosti verejného funkcionára podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona bola navrhovateľovi uložená podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) v spojení s čl. 9 ods. 16 ústavného zákona v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára. Podľa čl. 9 ods. 16 ústavného zákona na účely tohto ústavného zákona sa mesačným platom verejného funkcionára rozumie jedna dvanástina z jeho ročného príjmu za predchádzajúci kalendárny rok za výkon verejnej funkcie a v prípade uloženia pokuty v zmysle odseku 15 sa mesačným platom verejného funkcionára rozumie jedna dvanástina z jeho ročného príjmu za predchádzajúci kalendárny rok za výkon funkcie štatutárneho orgánu alebo predsedu štatutárneho orgánu verejnej moci a orgánov právnických osôb.

21. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že navrhovateľ sa výkonu funkcie konateľ'a v obchodných spoločnostiach [REDACTED], [REDACTED] – [REDACTED], vzdal, avšak z funkcie člena predstavenstva [REDACTED], a podpredsedu predstavenstva [REDACTED], bol odvolaný. Pokiaľ ide o uloženie výšky pokuty, výbor vychádzal pri jej výpočte z príjmov, ktoré mal verejný funkcionár z funkcií, z ktorých bol odvolaný.

22. Z vyžiadaného spisu výboru, ako z vyjadrenia výboru k návrhu v danej veci je zrejmé, že listom [REDACTED] predsedu predstavenstva [REDACTED], č. Z-H-[REDACTED] z 15. novembra 2021 bolo výboru oznámené, že ročný príjem navrhovateľa ako bývalého člena predstavenstva [REDACTED] za rok 2020 za výkon verejnej funkcie bol vo výške 53 440,38 eur. Zároveň ním bol výbor informovaný o tom, že za ostatné (rozhodnutím dotknuté) verejné funkcie navrhovateľ nepoberal žiadnu odmenu. Výbor tak pri určení výšky pokuty vychádzal z príjmu, ktorý navrhovateľ poberal v roku 2020 za verejnú funkciu, ktorú zastával v [REDACTED], na základe čoho uložil navrhovateľovi pokutu vo výške jednej dvanástiny z jeho ročného príjmu za rok 2020, a to výške 4453,36 eur, čomu zodpovedá aj výroková časť preskúmaného rozhodnutia.

23. V danej súvislosti je nevyhnutné upriamiť pozornosť na argumentáciu navrhovateľa, ktorý tvrdí, že jeho príjem za výkon verejných funkcií mal byť vyšší, keďže úkon, ktorým sa vzdal nároku na odmenu za výkon funkcie podpredsedu predstavenstva (nešpecifikuje obchodnú spoločnosť, v ktorej k tomu došlo, avšak k návrhu pripojil vzdanie sa nároku na odmenu v obchodnej spoločnosti [REDACTED]), je neplatným právnym úkonom. V konkrétnostiach uvádza, že výbor vzal do úvahy len tú odmenu, ktorú navrhovateľ poberal, avšak už nebral do úvahy odmenu, ktorá mu skutočne patrila. Takýto postup výboru je podľa jeho tvrdenia svojvoľnou aplikáciou „*novely ústavného zákona č. 357/2004 Z.z.*“.

24. Ústavný súd najskôr uvádza, že navrhovateľ nerozporoval porušenie povinnosti uloženej ústavným zákonom. Pokiaľ ide o stanovenú výšku pokuty za jej porušenie, apeluje len na potrebu vzatia do úvahy určitej odmeny, keďže by mu (podľa jeho tvrdení, pozn.) patrila za výkon verejných funkcií, ak by sa nevzdal odmeny za výkon funkcie. Z dokumentov predložených k jeho návrhu, ako ani z vyžiadaného spisu výboru v danej veci nevyplýva žiadna taká skutočnosť, ktorá by podporovala navrhovateľom uvádzané tvrdenia. Navrhovateľ ani nenamieta, že by bola zo strany [REDACTED] oznámená výboru chybná výška sumy, ktorú poberal ako člen predstavenstva

██████████ ██████████ Správnosť takto oznámenej sumy v zásade nepriamo potvrdil vyjadrením v návrhu o tom, že výbor vzal do úvahy len „*tú odmenu, ktorú navrhovateľ poberal, pričom do úvahy pri výpočte pokuty mal zobrať takú odmenu, ktorá navrhovateľovi skutočne patrila*“. Navrhovateľ neuvádzal, že by bolo medzičasom orgánom verejnej moci rozhodnuté, že mu patrila iná odmena, ako bola tá, ktorá bola zistená výborom na základe oznámenia zo strany ██████████ Na jednej strane teda namieta, že z dôvodu nejasnosti právnej úpravy sa vzdal odmeny za výkon verejnej funkcie; tento úkon považuje za neplatný právny úkon a v nadväznosti na to poukazuje na nesprávnu výšku uloženej pokuty zo strany výboru, no na strane druhej domáhanie sa tvrdenej neplatnosti tohto úkonu (vzdania sa odmeny za výkon verejnej funkcie, pozn.) na príslušnom orgáne verejnej moci považuje (podľa vlastnej argumentácie v replike z 8. apríla 2022, pozn.) za skutočnosť mimo rámca predmetného konania vedeného pred ústavným súdom.

25. Z ustanovení zákona o ústavnom súde (§ 234 a nasl.) vyplýva, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je v právomoci ústavného súdu preskúmať, či je rozhodnutie orgánu konajúceho vo veci ochrany verejného záujmu z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné. S poukazom na skutočnosti uvedené najmä v bode 18 až 23 tohto uznesenia ústavný súd uvádza, že prípadne namietaná neplatnosť právneho úkonu a z toho vyplývajúce námietky navrhovateľa o nesprávne určenej výške pokuty bez ďalšieho nemôžu byť a ani nie sú predmetom aktuálneho konania vedeného ústavným súdom (čo zhodnotil aj samotný navrhovateľ), v dôsledku čoho (v súvislosti s tvrdením navrhovateľa o nedostatočnom zistení skutkového stavu a v nadväznosti na to nesprávne určenej výške pokuty) rezumuje, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia výboru a súvisiacej spisovej dokumentácie, ktorú si od výboru vyžiadal, dospel k záveru o nedôvodnosti tejto námietky navrhovateľa.

26. V kontexte namietanej výšky pokuty má ústavný súd síce isté výhrady, pokiaľ ide o výrok preskúmaného rozhodnutia v časti, v ktorej sa javí, že výbor ukladá navrhovateľovi pokutu za všetky bývalé funkcie (v ňom vymenované, pozn.), v odôvodnení napadnutého rozhodnutia však výbor následne vysvetľuje spôsob výpočtu pokuty, čo možno v okolnostiach veci posúdiť ešte ako ústavne akceptovateľné. Zároveň ústavný súd v tomto kontexte poukazuje na jeho viazanosť rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde, pozn.), na základe čoho len konštatuje v tomto bode uvedené informácie.

27. K navrhovateľovmu všeobecnému tvrdeniu o tom, že udeľovanie sankcií je síce zákonné, ale „*zbytočné*“ a neprimerané, ústavný súd odkazuje na svoju judikatúru, v zmysle ktorej ako odporca, tak ani ústavný súd nemá kompetenciu či možnosť meniť taxatívne určenú výšku pokuty podľa ústavného zákona (m. m. II. ÚS 387/2011, III. ÚS 533/2012, III. ÚS 274/2021). Pokiaľ bola navrhovateľovi uložená pokuta na základe ústavného zákona, a táto pokuta bola (správne) vypočítaná podľa príslušných ustanovení ústavného zákona, ústavný súd ako štátny orgán (nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti) viazaný ústavou nemôže v tomto konaní dodatočne prehodnocovať jej primeranosť vo vzťahu k okolnostiam daného prípadu, pretože takéto moderačné oprávnenie mu neprislúcha (m. m. IV. ÚS 511/2012, IV. ÚS 716/2013, II. ÚS 771/2014, I. ÚS 338/2021).

IV.2. K namietanej diskriminácii a rovnakému zaobchádzaniu:

28. Vo vzťahu k námietkam v bode 5 písm. d) tohto uznesenia navrhovateľ v replike zároveň konkretizoval, že diskriminačné konanie má pôvod v právnej úprave, ale prejavilo

sa až pri vyvodzovaní zodpovednosti navrhovateľa zo strany výboru, a teda diskriminačného konania sa dopustil výbor. Navrhovateľ je toho názoru, že ak *«došlo k stavu diskriminácie, potom aj vyššie uvedené „vzdanie sa“ odmeny aj uloženie pokuty je jej dôsledkom»*.

29. Ústavný súd opakuje, že zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona. Ústavný súd dopĺňa, že postup a rozhodnutie orgánu verejnej moci (v posudzovanom prípade výboru), ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy alebo hmotnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (m. m. II. ÚS 771/2014), a teda ani porušovanie iných ustanovení ústavy, príp. ústavných zákonov.

30. Navrhovateľ argumentuje porušením zásady rovnakého zaobchádzania v porovnaní s inými osobami v obdobnom postavení (*„na základe nominácie“* do verejnej funkcie) v dôsledku znenia právnej úpravy, t. j. ústavného zákona. Ústavný súd rozumie spôsobu argumentácie navrhovateľa, avšak je toho názoru, že jeho námietky sú namierené proti zneniu právnej úpravy (dôsledkom ktorej bolo podľa názoru navrhovateľa neplatné vzdanie sa nároku na príslušnú odmenu, pozn.) a sú vyjadrením nespokojnosti s ňou, v dôsledku čoho následne namieta aj výšku pokuty a polemizuje s tvrdením o diskriminácii *„ako trvalej súčasti právneho poriadku Slovenskej republiky“*. Navrhovateľ neuvádza, ktoré konkrétne ustanovenie ústavného zákona prípadne výbor nepoužil ústavne akceptovateľným spôsobom, z akého dôvodu, čím následne došlo k navrhovateľom tvrdenej diskriminácii. Jeho námietky sú zamerané proti ním uvádzanej diskriminačnej právnej úprave, ktorej dôsledkom je napadnuté rozhodnutie výboru, ktorý ústavný zákon aplikoval.

31. Ústavný súd tak s poukazom na bod 25 tohto uznesenia, a teda právomoc ústavného súdu v tomto type konania, uvádza, že prípadná nespokojnosť so znením právnej úpravy alebo námietky smerujúce k polemike o prípadnom rozpore znenia ústavného zákona s medzinárodnými záväzkami Slovenskej republiky nie sú predmetom tohto typu konania pred ústavným súdom, a teda nemôže vo veci navrhovateľa prekročiť rozsah svojich právomocí. Zároveň dodáva, že nie je jeho úlohou ani posudzovať legislatívnu kvalitu ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, v dôsledku čoho považuje aj tento okruh námietok navrhovateľa za nedôvodný. Pre komplexnosť ústavný súd uvádza, že ak navrhovateľ argumentoval, že k uzneseniu o začatí konania sa nevyjadril z dôvodu chyby v notifikáciách príslušného elektronického systému, vo veci nijako nepreukázal, že by takto tvrdené pochybenie namietať v zmysle osobitného zákona.

32. Vzhľadom na všetky dosiaľ uvedené skutočnosti ústavný súd v súlade s § 239 ods. 1 zákona o ústavnom súde napadnuté rozhodnutie výboru potvrdil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2022

Miloš Maďar
predseda senátu